

[Formanden.]

serne i Cirkulæret af 19. Marts d. A., som tekniske og beskæftigelsesmæssige Hensyn gør ønskelige, gaar Tinget over til Lovforslagets videre Behandling.“

Denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen indgaar nu ogsaa i Forhandlingen.

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg skal tillade mig paa Regeringens Vegne at gøre nogle faa Bemærkninger om de stillede Dagsordener. Baggrunden og Motiveringen for Nødhjælpsarbejders Iværksættelse er jo, at der i det private Erhvervsliv er Mangel paa Evne til at beskæftige og derfor stor Arbejdsløshed, men Tilstandene nu synes mig ikke at berettige til at sætte store, omfattende offentlige Arbejder i Gang paa nærværende Tidspunkt. Hvis man skal forbeholde Arbejder og Kapitalindsats til Beskæftigelse i Depressionsperioder, kan det jo ikke nytte, at man ogsaa holder dem i Gang, naar der er forholdsvis god Beskæftigelse.

Det Udgangspunkt, vi havde, og som for saa vidt ogsaa efter min Mening viser Tendensen i Beskæftigelsessituationen herhjemme, var det, vi havde, før Frosten satte ind i Marts, altsaa i Slutningen af Februar. Ser vi paa Arbejdsløshedstallet for arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere i Slutningen af Februar med den Reduktion, som man har ment det ønskeligt at benytte, saa vil det vise sig, at Arbejdsløshedsprocenten i 1946 er den laveste, vi overhovedet har haft siden længe før Krigen, og skal vi sætte omfattende Nødhjælpsarbejder i Gang i en saadan Situation, ja, saa er Spørgsmaalet: hvad skal vi saa egentlig gøre, naar der virkelig er en Arbejdsløshed? Der har ogsaa været en betydelig Nedgang fra Januar til Februar; hvis ikke Frosten var sat ind, havde der vel været al mulig Grund til at vente, at denne Nedgang vilde være blevet fortsat, og i alt Fald kan man vente, at det vil ske nu, efter at Frosten, som jo standser en Del Arbejde, enten det saa er gode eller daarlige Tider arbejdsmæssigt set, er holdt op.

Under disse Omstændigheder er selve Grundlaget for en stor Indsats fra Statens Side for at hjælpe paa Beskæftigelsen efter vor Opfattelse ikke for Haanden. Naar saa dertil kommer, at man fra forskellig Side i

højeste Grad beklager sig over, at man ikke kan faa Arbejdere til det ene og til det andet, og det næsten paa alle Omraader, saa synes vi, det er urimeligt, at Staten sætter store Beløb ind paa uproduktivt Arbejde og derved hindrer Tilgang til det Arbejde, som det normale Erhvervsliv kan iværksætte, det vil sige Arbejde, som er rentabelt.

Det er det, jeg har ment, naar jeg i en Tale forleden her i København talte om Ebberød Bank. Det var en Indsats fra det offentlige Side, hvorigennem man i en Tid, hvor der var stærk Efterspørgsel efter Arbejdskraft, ogsaa en Efterspørgsel, som ikke kunde dækkes, søgte at fastholde Arbejdere ved den Slags offentlige Arbejder.

Det kan selvfølgelig diskuteres, om det Cirkulære, som er udstedt, i alle Enkelt-heder ikke kunde have været bedre. (*Hans Hedtoft: Hør!*) Ja, vi er ikke af den Indstilling, at vi anser os selv for at være fejlfri, og jeg vilde egentlig ønske, at den ærede Ordfører for Socialdemokraterne var ligesaadan indstillet, men hans Tale gav ikke Udtryk for dette, tværtimod for det modsatte. Der var ingen Ende paa de voldsomme Udtryk for Uduelighed og Misforstaaelse og i det hele taget Mangel paa Evne, som det ærede Medlem brugte om os, og saa skulde man jo tro, at den, der udslynger saadanne Paastande, i hvert Fald selv maa være paa den sikre Side i saa Henseende.

Jeg skal alligevel gerne takke det ærede Medlem for hans Tale, af to Grunde. Jeg er ikke bange for voldsomme Udtryk, og i Modsætning til, hvad det ærede Medlem tidligere har præsteret, baade i Salen og udenfor, undlod han ganske at mistænkeliggøre os, hvad vore Motiver og vore Hensigter angaar, og det takker jeg for. Jeg holder ikke af den Slags Ting; derimod et voldsomt Angreb, der gaar aabent til Værks, har jeg ikke det mindste imod. Det andet, jeg vil takke det ærede Medlem for, er, at han efter min Opfattelse satte Tonen saa højt op, at Talen derved i det hele taget mistede sin Virkning. Der maa nemlig være en vis Baggrund for en saa voldsom Tale, og naar man nu erindrer det ærede Medlems og hans Partis egen Indsats til Arbejdsløshedens Bekæmpelse, da de havde Magten her i Landet, saa vil man se, at den Indsats, de gjorde, da de som sagt havde det